

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 024200 20 Увп
Бања Лука, 6.10.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Град Б., заступаног по Правобранилаштво Р. С. - Сједиште з. Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 21.05/476-55/17 од 3.1.2019. године Управа ..., Б. (у даљем тексту: тужена), у предмету утврђивања права својине на непокретностима, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 024200 19 У од 21.5.2020. године, у нејавној сједници одржаној дана 6.10.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против оспореног акта тужене, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручна ... Б. (у даљем тексту: Подручна ... Б.) број 21.11/476-66/15 од 13.2.2017. године, којим је одбијен захтјев тужиоца за утврђивање права својине на непокретностима означеним као к.ч. број 832/4 у површини 1970 m², к.ч. број 832/16 у површини 6390 m² и к.ч. број 832/33 у површини 280 m², уписаним у з.к. улошку број 336 к.о. К., општенародна имовина - орган коришћења ОШ Р. В. К. на В., што се по катастарском оператру односи на к.ч. број 3200/3 и 3200/5 уписаним у п.л. број 87 к.о. К. на В. на име те школе са 1/1 дијела.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да у конкретном случају нису били испуњени услови да се удовољи захтјеву тужиоца за утврђивање права својине на предметном земљишту, по основу члана 324. Закона о стварним правима („Сл. гласник Републике Српске“ број 124/08, 3/09, 58/09, 95/11 и 60/15, у даљем тексту: ЗОСП) темељем члана 2. и 5. Закона о преносу права располагања имовином на јединице локалне самоуправе („Сл. гласник Републике Српске“ број 70/2006), које земљиште у нарави представља изграђени фудбалски стадион МЗ К. – ФК К.. То стога што је на парцелама број 832/14, 832/16 и 832/33 уписана са правом коришћења ОШ Р. В., а на парцели број 832/35 (која је изостављена из предметног одлучивања, иако улази у састав фудбалског стадиона, о чему треба одлучити посебним рјешењем) уписано заинтересовано лице, И. Д. по основу уговора о купопродаји који је закључио дана 15.4.2015. године са ЗЗ А. као продавцем. Сходно томе, на другачије одлучивање не може утицати ни одредба члана 163. Закона о спорту („Сл. гласник Републике Српске“ број 4/02, 66/03, 73/08 и 102/08) према којој су у државној својини, спортски објекти

изграђени или прибављени средствима Р. С., града или општине, као и спортски објекти ранијих друштвено-политичких заједница, фондова, самоуправних интересних заједница, организација којима су били оснивач Р. С., град или општина односно нека од ранијих друштвено-политичких заједница.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост, из разлога садржаних у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Сматра да је тужена неправилно занемарила одредбу члана 163. Закона о спорту, као и одредбу члана 7. Закона о грађевинском земљишту („Сл. гласник Републике Српске“ број 86/03 и 112/06, у даљем тексту: ЗГЗ) који је важио у вријеме доношења Закона о спорту а која одредба прописује да општина односно град управља и располаже градским грађевинским земљиштем у државној својини, на начин и под условима предвиђеним законом и прописима донесеним на основу закона. Додаје да тужена није употпунила поступак у погледу тачног утврђења које парцеле чине грађевинску парцелу на којој је изграђен фудбалски стадион, на чему је инсистирао, па како је из списка предмета видљиво да се ради о општеној имовини а тужена није дала ваљане разлоге за своју одлуку, побијана пресуда није правилна. Предлаже да се пресуда преиначи, тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи.

Тужена у одговору на захтјев остаје код разлога датих у образложењу оспореног акта.

Заинтересовано лице, ОШ Р. В. из К. на В., није дала одговор на захтјев.

Такође заинтересовано лице у овој управној ствари, И. Д. из Б. заступан по пуномоћнику Љ. Д. адвокату из Б., у одговору на захтјев подржава разлоге побијане пресуде, истичући да су у поступку доношења оспореног акта изведени докази увиђајем на лицу мјеста и вјештачењем по вјештаку геодетске струке, те је тужилац имао могућност да се изјасни на све доказе проведене у управном поступку. Како предметно земљиште није уписано на неког од правних претходника тужиоца, оспорени акт је правилан, па самим тим и побијана пресуда. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор тужене и одговор поменутог заинтересованог лица, побијану пресуду а и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка произлази да је тужилац поднио захтјев за утврђење и укњижбу права својине, у његову корист на предметним непокретностима, позивом на одредбу члана 324. у вези са чланом 326. ЗОСП-а, темељем чланова 2. и 5. Закона о утврђивању и преносу права располагања имовином на јединице локалне самоуправе. У проведеном поступку је извршена идентификација земљишта, на које се првобитно односио захтјев тужиоца, тако да је вјештак геодетске струке утврдио да се ради о к.ч. број 829/2 у површини од 3934 m² уписаној у з.к. улошку број 140 к.о. К. као општеној имовини - право располагања 3. З. Б. са 1/1 дијела, што се по новом премјеру односи на к.ч. број 3195 површине 3934 m² уписаној у п.л. број 89 к.о. К. на В., на име Град Б. - Фонд ... са 1/1 дијела. Тужилац је потом прецизирао свој захтјев, тако да се не односи на ту парцелу већ на парцеле на којима се налази фудбалски стадион МЗ К. – ФК К., у вези са чим је и поднио захтјев за формирање грађевинске парцеле на којој се налази тај стадион, затраживши да се на тим парцелама утврди право својине у његову корист. У поступку

је поново извршена идентификација земљишта и установљено да се ради о парцелама, и то к.ч. број 3200/3 (новог премјера) уписаној у п.л. број 87 к.о. К. на В. као посјед ОШ Р. В. са 1/1 дијела којој по старом премјеру одговара к.ч. број 832/16 уписана у з.к. уложак број 336 к.о. К. као општенародна имовина - орган коришћења ОШ Р. В.; те к.ч. број 3200/4 (новог премјера) уписаној у п.л. број 662 к.о. К. на В. као посјед И. Д. са 1/1 дијела којој по старом премјеру одговара к.ч. број 832/4 уписана у з.к. уложак број 336 к.о. К. као општенародна имовина - орган коришћења ОШ Р. В. и к.ч. број 832/35 која је настала цијепањем од к.ч. број 832/1 уписане у з.к. ул. број 140 к.о. СП К., што по новом премјеру одговара к.ч. број 3200/1 уписаној у п.л. број 83/2 к.о. К. на В. (која је уговором закљученим између ЗЗ А. као продавца и И. Д. продата том физичком лицу, која промјена није још проведена у земљишној књизи); као и к.ч. број 3200/5 уписаној у п.л. број 87 к.о. К. на В. као посјед ОШ Р. В., што по старом премјеру одговара к.ч. број 832/33, која је настала цијепањем од парцеле број 832/17 уписане у з.к. уложак број 336 к.о. К. на В. као општенародна имовина - орган коришћења ОШ Р. В. (а која промјена такође још није проведена у земљишној књизи). На такво утврђено чињенично стање, тужилац није имао примједби, па након што су му и предочени изводи из земљишно-књижне и катастарске евиденције а приликом увиђаја на лицу мјеста и показане парцеле које чине грађевинску парцелу фудбалског стадиона, Подручна ... Б. је донијела рјешење којим је одбила захтјев тужиоца, да се у смислу члана 324. ЗОСП-а темељем чланова 2. и 5. Закона о преносу права располагања имовином на јединице локалне самоуправе упише са правом својине на предметним непокретностима, број 832/4 у површини 1970 m², број 832/16 у површини 6390 m² и број 832/33 у површини 280 m², уписаним у з.к. улошку број 336 к.о. К., општенародна имовина - орган коришћења ОШ Р. В. К. на В., што се по катастарском оператум односи на к.ч. број 3200/3 и 3200/5 уписаним у п.л. број 87 к.о. К. на В. на име те школе са 1/1 дијела, а што је образложено тиме да је ОШ Р. В. на тим непокретностима уписана и у земљишној књизи и у катастарском оператум са дјелом 1/1.

То рјешење је одбијањем жалбе тужиоца потврђено оспореним актом, исто са образложењем да нису испуњени услови да се удовољи захтјеву тужиоца према одредби члана 324. ЗОСП-а у вези са одредбама Закона о утврђивању и преносу права располагања имовином на јединице локалне самоуправе, при чему се тужена позвала и на став овог (Врховног суда Републике Српске) изражен у пресуди број 11 0 У 015156 Увп од 7.9.2018. године према којем ступањем на снагу ЗОСП-а се не може више преносити право располагања, јер је то право престало да постоји, будући да је претворено у право својине, а са чим у вези је тужена закључила да је ирелевантно за одлучивање у овој управној ствари позивање тужиоца на одредбу члана 163. Закона о спорту, док у погледу парцеле означене као к.ч. број 832/35 (која је у посједу и власништву заинтересованог лица Д. И.) о којој и није одлучено, треба одлучити допунским рјешењем. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Наиме, није спорно да је одредбом члана 324. став 3. ЗОСП-а прописано да право управљања, коришћења и располагања на непокретностима у друштвеној односно државној својини, које до ступања на снагу тог закона нису постале својина другог лица, претвара се у право својине јединице локалне самоуправе на чијој се територији налази та непокретност, ако је носилац тог права престао да постоји и нема правног сљедника.

У смислу те одредбе, за претварање права управљања, коришћења или располагања, у право својине дотадашњег носиоца права располагања, управљања или коришћења, неопходно је да су испуњени кумулативно повезани услови, а то је да је на земљишту уписано једно од наведена три права, те да је земљиште у режиму друштвене односно државне својине, па да до ступања на снагу тог закона те непокретности нису постале својина другог лица, односно да је носилац тог права престао да постоји и да нема правног слједника.

Такође није спорно да је одредбом члана 2. Закона о утврђивању и преносу права располагања имовином на јединице локалне самоуправе, прописано да је имовина јединице локалне самоуправе, у смислу тог закона имовина која се састоји из покретних и непокретних ствари на којима право располагања, управљања или коришћења има јединица локалне самоуправе, њени правни предници или њени органи, као и имовина коју је до дана ступања на снагу тог закона, по основу закона или другог прописа, правног посла, насљеђивањем, одлуком државног органа, стекла јединица локалне самоуправе, а и сва покретна и непокретна имовина потребна за извршавање обавезних функција јединица локалне самоуправе, коју између осталог чине објекти комуналне инфраструктуре, пословни и други објекти јавних комуналних предузећа чији је оснивач јединица локалне самоуправе, односно објекти који су финансирани из буџета јединице локалне самоуправе или путем самодоприноса грађана, те и друга имовина коју је јединица локалне самоуправе стекла као правни слједник установа и институција које су престале да постоје. Чланом 5. истог закона су и прецизиране непокретности на којима се преноси право располагања на јединице локалне самоуправе.

Међутим, како је у конкретном случају на предметном земљишту на које се односи првостепено рјешење, уписано право коришћења у корист ОШ Р. В. К. на Врбасу, које право се у смислу члана 325. ЗОСП-а претвара у право својине његовог досадашњег носиоца, што је неспорно та школа а која и није престала да постоји, то и нису били испуњени услови да се у смислу члана 324. став 3. ЗОСП-а темељем чланова 2. и 5. Закона о утврђивању и преносу права располагања имовином на јединице локалне самоуправе, на које се захтјев тужиоца односи, удовољи његовом захтјеву за упис права својине у његову корист. Сходно томе је тај захтјев правилно одбијен, што је правилно и потврђено оспореним актом одбијањем његове жалбе, уз констатацију да и није одлучено у погледу парцеле број 832/35 која је у посједу и власништву заинтересованог лица Д. И., а о којој треба одлучити допунским рјешењем. При томе се тужена у оспореном акту правилно позвала на став овог суда, да ступањем на снагу ЗОСП-а се и не може више преносити право коришћења, будући да је то право престало да постоји, тако да је претворено у право својине његовог дотадашњег носиоца, што у конкретном случају неспорно и није тужилац.

Будући да је оспрени акт потврђен побијаном пресудом, које разлоге у потпуности прихвата и овај суд, правилност побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметног захтјева, тако да и није од утицаја позивање тужиоца на одредбу члана 163. Закона о спорту и одредбу члана 7. ЗГЗ-а који је важио у вријеме доношења Закона о спорту, а о чему су у побијаној пресуди и дати ваљани разлози.

Како у поступку доношења оспореног акта такође нису учињене ни повреде правила поступка, јер је тужиоцу омогућено да се изјасни на утврђено чињенично стање, при чему је разјашњено које парцеле чине фудбалски стадион, а нити је у том смислу било потребно било какво даље утврђивање, то се приговори тужиоца у погледу потребе

за употпуњавањем поступка ради тачног утврђења које парцеле чине грађевинску парцелу на којој је изграђен фудбалски стадион, указују потпуно без основа.

С обзиром на изнесено, по оцјени овог суда доношењем побијане пресуде није остварен ниједан од разлога из члана 35. став 2. ЗУС-а, па се захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић